

OCENA Multimedijška predstava

Načini ljubezni

MOJCA KUMERDEJ

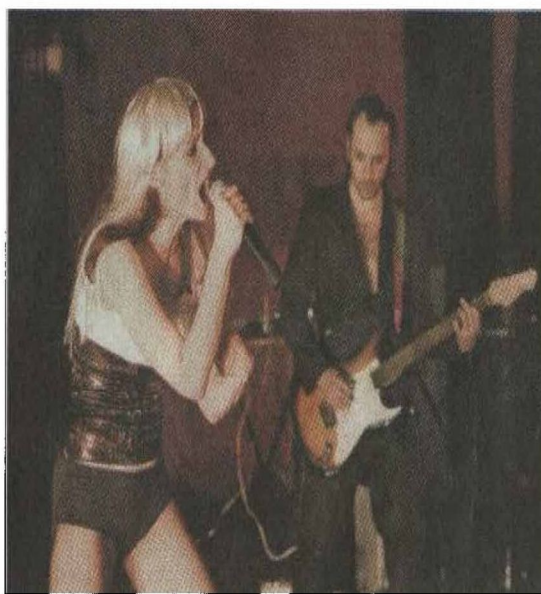
Poti ljubezni

Avtorja Maja Delak & Luka Prinčič

Produkcija zavod Emanat

Ponovitev, 26. februar 2009, KUD France Prešeren

Performans Poti ljubezni je nastal v nenavadni in zanimivi povezavi avtorjev, ki prihajata z dveh različnih področij. Za glasbenika Luko Prinčiča je po lanskem projektu v Galeriji Kapelica to drugi avtorski performans, za koreografinjo in plesalko Maja Delak, ki je doslej nastopala v performansih drugih avtorjev, pa prvi takšen avtorski projekt. Predstava Poti ljubezni, če povzamemo Prinčičev tekst iz gledališkega lista, predvsem ne pomeni naivnega generiranja mita o ljubezni, v katerem je bolečina, če že, navzoča kot »duševna« kategorija, medtem ko sta telesna bolečina in nasilje iztisnjena, po drugi strani pa tudi ne ciničnega odnosa do ljubezni – ne nazadnje se

PRIZOR IZ PREDSTAVE

ljubezen in cinizem izključujeta. Po Prinčičevih besedah gre poti ljubezni razumeti kot načine ljubezni; te poti so zvijačne in vijugaste – še toliko bolj, če gre za fatalno ljubezen, a ta je fatalna natanko zaradi preprek, ki so v resnici stimulans želje –, načini pa intimno pogosto naivni, trivialni, ekstatični in uničevalni, po drugi strani pa tudi tržno in medijsko posredovani.

Avtorja v performansu presežeta spolni diformizem razmerja med žensko in moškim in z uporabo različnih uprizoritvenih sredstev, od didžejanja in giba do video in fotografske podobe med uprizarjanjem modelov zapeljevanja in približevanja prevzemata različne spolne in družbene vloge. Na začetku, med avtoričinim didžejanjem so projicirane podobe koitusa tako lahko izraz telesne ljubezenske bližine, v drugem kontekstu pa so tržna pornografija, sadomazohistična poigravanja – morda namerno slabo prepričljiva? – lahko del ljubezenske igrice ali pač seksualna ikonografija za javno uporabo. Fetišizma se avtorja lotita vsak s »svojimi« sredstvi in tako sočasno zoperstavljata Maja Delak fetišizem telesa, konkretno nog, medtem ko Luka Prinčič gol s kitaro v rokah uprizori ikonografijo rokavske sublimacije moškega spolnega organa. Oba akterja performersko zelo učinkovito s kostumiranjem in gibalno uprizarjata nasprotni spol, presenetljivo dobro žensko vlogo izvede tudi Luka Prinčič.

Toda v intimnem razmerju konec koncev vedno ostanejo besede ali še pogosteje izrečena ali neizrečena vprašanja pravih besednih ali utelešenih odgovorov, ki nikakor ne morejo zapolniti čustvenega manka, s čimer se predstava tudi zaključí. Poleg izvrstne izvedbe obeh nastopajočih, ki sta prepričala tudi s svojim, doslej še ne videnim odrskim potencialom, multimedijško predstavo odlikuje natančen premislek, tako tega, kar zadeva vsebino »načinov ljubezni«, kot tudi načinov same uprizoritve.